

فصلنامه علمی کاوش‌نامه زبان و ادبیات فارسی

سال بیست و چهارم، پاییز ۱۴۰۲، شماره ۵۸، صفحات ۷-۸

DOI: [10.29252/KAVOSH.2023.3378](https://doi.org/10.29252/KAVOSH.2023.3378)

در سوگ پژوهنده فرزانه و نامی، استاد دکتر محمد غلامرضایی * (یادداشت کوتاه)

دکتر مهدی ملک‌ثابت^۱

سردبیر مجله علمی کاوش‌نامه زبان و ادبیات فارسی

دریغا که این شماره از کاوش‌نامه زبان و ادبیات فارسی دانشگاه یزد، در حالی انتشار می‌یابد که دیگر، یار دیرین و استاد نامی‌اش را با خود ندارد. او ماه‌هاست در زیر خاک خفته و به آرامش آن جهانی دست یافته است.

شادروان دکتر محمد غلامرضایی، عضو هیأت تحریریه کاوش‌نامه را در حقیقت باید آغازگر و سلسله‌چنان زنجیره انتشار مداوم این نشریه دانست. حدود ۲۷ سال پیش از این، مسئولان دانشگاه یزد از ایشان خواستند پیگیر نخستین نشریه علمی-پژوهشی دانشگاه یزد برای گروه زبان و ادبیات فارسی باشد. آن مرحوم بجد این مأموریت را پی‌گرفت و تهیه اساسنامه نشریه را نیز به عهده اینجانب گذاشت و پس از راه‌اندازی، هیچگاه از یاری و همکاری با آن دریغ‌نورزید.

ارج و منزلت کاوش‌نامه، مرهون همه اعضای فرهیخته و ارجمند هیأت تحریریه است. دریغ و افسوس ما از اینکه دیگر تنی چند از آن بزرگان را در جمع خود نداریم. استادان گرانمایه‌ای چون دکتر محمدعلی صادقیان، دکتر محمد غلامرضایی و دکتر رمضان بهداد. اینک با آه و افسوس از نبودشان، یادشان را گرامی می‌داریم و به روحشان درود می‌فرستیم.

مرحوم دکتر غلامرضایی، زاده در شهرستان خور و بیابانک به سال ۱۳۳۱ بود و در ۲۸ مهرماه ۱۴۰۲ بر اثر ایست قلبی دیده از جهان فروبست و به سرای باقی شتافت. وی از سال ۱۳۵۵ بیش از ۲۲ سال از عمر با برکت خود را در مراکز آموزش عالی یزد گذراند. شروع به

---

^۱ - نشانی پست الکترونیکی نویسنده مسئول: mmaleeksabet@yazd.ac.ir

کار ایشان در دانشسرای عالی بود که در سال ۱۳۶۵ به دانشگاه تربیت معلم یزد تغییر نام داد و در اسفند ماه سال ۱۳۷۰ با دانشگاه یزد ادغام شد.

شادروان دکتر غلامرضایی در طول این مدت همواره سکّاندار و راهبر گروه زبان و ادبیات فارسی دانشگاه بود. مدیریت موفق ۲۲ ساله آن مرحوم، گروه یادشده را در جایگاه والایی بین دانشگاه‌های کشور قرارداد. بنیان مستحکمی را که وی بنیاد تاکنون استوار و محکم برپاست و یادگاری نیکو از توانمندی‌های اجرایی اوست. ایشان از شهریورماه سال ۱۳۷۸ به دانشگاه شهید بهشتی منتقل شد.

دکتر غلامرضایی، استادی پرکار، پرانگیزه، شاگردپرور، خوش‌برخورد، ساده‌زیست و در عین حال فردی جدی و دقیق در کار آموزش و پژوهش بود. کلاس‌هایشان از نظر کمیت و کیفیت عالی بود. در جلسه درس بی‌وقفه از کلامش نکته‌ای تازه می‌بارید. خستگی نمی‌شناخت و با کتاب و کلاس نرد عشق می‌باخت.

کاوش در گنجینه‌های پر بهای دانش و کوشش در راه تحقیق و پژوهش، خمیرمایه وجودش گشته بود. ۴ دهه تلاش علمی در دانشگاه، ۲۰۰ مقاله و مدخل دانشنامه را برای جامعه ادبی کشور به ارمغان آورد. ۴۵ رساله و پایان‌نامه دانشجویی را در این مدت راهنمایی کرد. آن مرحوم در حوزه‌های مختلف ادبی صاحب نظر بود. در متن‌شناسی، سبک‌شناسی، مرجع‌شناسی و عرفان و تصوف تألیفات گرانسنگی از خود به یادگار گذاشت. ۱۲ عنوان از کتاب‌های وی نشانه دقت نظر و تلاش پرثمر ایشان است. بی‌گمان آثارش نام وی را ماندگار و یاد وی را جاویدان خواهد ساخت.

ای دریغ و افسوس که دست اجل این استاد فرزانه را امان نداد تا بیش از این اندیشه‌های علمی خود را بر صفحه کاغذ رقم‌زند و جویندگان دانش و بینش ادبی را در مسیر طلب، استاد و راهنما باشد.

روحش شاد و روانش در جوار رحمت حق آرام باد.

به لطف خویش خدایا روان او خوش‌دار   بدان حیات، بکن زین حیات خرسندش